Ч. 81. Середа 28 (15) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Полагоджене язикового питаня в Дальматиї. — Угорска криза.— Переворот в Туреччині.

Президия і парляментарна комісия Кола польского відбули засіданє вчера дня 26 с. м., а нині відбуде ся загальне засіданє Кола. Презес Кола др. Ґломбіньский мав конференцию з п. міністром скарбу дром Біліньским, на котрій обговорювано потребу поправи краєвих фінансів, видвигнену Колом як домаганє, котре повинно бути полагоджене вже в найблизшій парляментарній сесиї.

Corresp. Centrum доносить, що на нинішнім засіданю палати послів бар. Бінерт дасть поясненя в справах заграничної політики, проґраму праць палати і переговорів в справі банковій. — Вчера відбула ся рада міністрів, на котрій др. Біліньский здав справу з нарад анкети над поправою краєвих фінансів.

Під проводом п. Президента міністрів бар. Бінерта відбула ся дальша нарада в справі уживаня язика державними властями в Дальматиї. В усіх справах прийшло до порозуміня. Небавком будуть видані відповідні розпорядженя. На попередній нараді змагали ся італіяньскі та хорватскі представителї передовсім о речинець, від якого мали би обовязувати нові язикові постанови, а крім сего о скількість місцевостий, в котрих має бути внутрішнє урядованє в італіяньскій, взглядно хорватскій мові.

Про язикове питанє в Дальматиї пише христ.-суспільна „Korr. Austria": В язиковім питаню для Дальматиї осягнено наконечно порозуміне. Се також в християньско суспільних кругах витають з великим вдоволенєм. То бо відповідає проґрамовому змаганю сего сторонництва, щоби национальний спір, де би він не виступав, усунути, а тим самим зменшити єго шкідний вплив на центральний парламент. Тим способом переведено доказ, що дорога переспрaв від народу до народу не тілько єсть можлива, але й відповідна, як се вже показало ся в Мораві. Всяке пригашене национального спору єсть успіхом для загально австрийскої справи.

Закінченем чотиродневних переговорів була у міністра просьвіти ґрафа Штірґка одногодинна нарада про дальматиньскі шкільні справи, в котрих доведено також до повного порозуміня. Чотирокласова реальна італіяньска школа в Задарі має бути розширена на 7-клясову, а 4-клясова державна реальна школа в Себеніко на 7 клясову. Инші справи мають бути полагоджені в раді шк. кр. На останку дав бар. Бінерт бенкет в честь участників тих нарад і виголосив тоаст на успіх доведеного порозуміня і королївства Дальматиї.

На Угорщині з причини мадярского жаданя, аби утворено окремий угорский банк, прийшло до кабінетної кризи. Віденьскі часописи доказують, що та криза, котра потреває довший час, має велике значінє. Імовірно Монарх першу місию утвореня нового кабінету повірить дрови Векерльому. Однако сумнївають ся, чи др. Векерле буде міг підняти ся тої задачі, бо Монарх домагає ся переведеня виборчої реформи ще перед розвязанєм парляменту.

В тій справі доносять дальше: На початку вчерашного засіданя угорского сойму зложив президент міністрів др. Векерле таку заяву: Супротив того, що австрийске правительство по довших переговорах відкинуло проєкт утвореня картельового банку з принципіяльних взглядів і з огляду на загальне положене і на технічні трудности, угорске правительство, позаяк не може дальше поступати однодушно, постановило подати ся до димісиї і просить, аби палата аж до виясненя положеня відложила свої засіданя. — Палата послів згодила ся

---

47)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Серед темної ночи, около другої години заїхав перед гостинницю „під сіро-бурою коровою" якийсь старий омнібус на ресорах і з колесами обложенними грубою ґумою. На кождій стациї міняли ся коні і так їхав Монктон зі своїм товаришом день і віч до Лїверпуля. В шість годин опісля пустились за ним і поліцисти, вислідили єго в тім місті і при помочи тамошної поліциї постарали ся о то, щоби хтось стеріг пильно ті кораблї, що мали відпливати за море. Мимо того втік їм той пташок за помочию приватного парохода, котрий наймлено на два місяцї в дорогу. Але й то они вивідали ся, хоч в чотирнайцять днів пізнїйше.

— Зле, Білю,—говорив один до другого.— Маємо против себе адвоката і міх гроший і мусимо тій справі дати на якийсь час спокій.

Пароплав плив при краснім веремли вздовж анґлійского побережа. Недужий зачав віддихати, їв вже по трохи, говорив по трохи, але ще мучив ся тяжко. По кількох днях мав Міддльтон знов довірочну розмову з панею Монктон.— Я знаю — казав він — що Монктон не має для вас глубшого чувства і готов би вас при першій лїпшій нагоді відцурати ся або й упхати в біду, коби лиш єму було добре. Але знаю, що й ви не були би держали язика за зубами. Тепер же настав час, щоби я вам щось сказав, чого не знаєте. Отже послухайте: Тота маєтність, котру він лиш для жартів записав вашому синови, належить тепер дійстно до него. Чотирнайцять літ тому назад, коли він послідний раз займав ся тою справою, стояло межи ним а посілостию ще одинайцять пар очий. Але дивним дивом підчас коли він перебував в Портленді, умирав з тих молодих людей один за другим, так, що коли він робив то завіщанє, було по правді ще лиш пять спадкоємців. Але тепер приходить найдивнїйше.

Може чотирнайцять днїв тому назад троє з тих пять осіб погибли в наслідок якоїсь пригоди на звичайнім кораблї і не остав ся вже більше ніхто, як лиш один мужчина літ девятьдесять і одна стара жінка літ вісімдесять і два; ся послідна була спорідненя з тими трома і нездужала вже від довшого часу, аж наконець і померла від великого зворушеня. Одинокий, що всіх їх пережив, то теперішний властитель, старий Карритерс, а що я льондоньский аґент єго адвоката, то довідав ся я як-раз того дня, коли ви мене до себе закликали, що й він умирає. Отже я предкладаю, щоби ми заплили до одної з пристаний в сусїдстві, та щоби я там вийшов на беріг і розвідав ся близше. Рівночасно запамятайте собі, що ваш чоловік називає ся Карритерс. Всі повідомленя шлю до пана Карритерс, а тепер здаю на вас сказати Монктонови стілько, скілько будете уважати за відповідне. А все-таки раджу вам скористати з того і припишіть собі стілько заслуги, скілько лиш зможете. Скажіть єму, що ви єго під иншим іменем завезете до єго власного дому, де він буде безпечний від всякого переслїдуваня.

Коротко сказавши, Льовіс Карритерс, званий давнїйше Леонард Монктон, спровадив ся до красного дому і взяв в посїданє 11.000 екрів пасовиска а друга половина великий став повен риб. Зміну свого назвища пояснив він вдячностию для помершого Карритерса за єго добре серце. Так став ся він властителем великої посїлости і ніхто тому не дивував ся, але було богато таких, котрих то лютило.

По місяци чи двох зачав Монктон приходити до себе; міг обложений подушками иноді виїхати або казав ся возити в човні по ставі. Пятого місяця свого тут побуту зачав він однак жалувати ся на якісь болї а наконець сказав лікар, що тоті болї походять від якогось боляка, який утворив ся десь в середині, котрий зробив ся від побитя.

Недужий небавком не міг вже приймати твердих страв. Марнів очевидячки, пожовк і виглядав як смерть. Як же радо був би він тепер віддав свій красний дім і всю свою посїлість за жолудок обдертого ірляндского селянина та єго миску маслянки з бараболями!

Глава двайцять сема.

Заслона спадає.

Доси займали нас несподівані події а тепер пора вернути до достойних поважаня осіб нашого оповіданя, хоч в житю як і в повісти набираємо того досьвіду, що люди перестають

на жадане дра Векерлього, а так само ухвалила відложити свої засіданя і палата вельмож по вислуханю пояснення, які зложив їй др. Векерле в справі димісиї кабінету. — З пояснень многих політиків виходило би, що Цісар не прийме димісиї Векерлього, але поручить кабінетови, аби полишив ся в уряді і старав ся полагодити передусім виборчу реформу.

Вчера вечером відбуло ся засіданє сторонництва независимости. Міністер торговлї Кошут заявив, що міністри, які належать до сторонництва независимости, домагають ся утвореня окремого банку, а коли міністри стоячі на основі угоди з р. 1867, суть тому противні, то кабінет мусів подати ся до димісиї. Дальше сказав Кошут, що Цісар рішучо єму заявив, що не міг би санкционувати закона о утвореню обремого угорского банку.

Також сторонництво конституцийне мало вчера нараду під проводом Коломана Селя. Були на ній всі члени кабінету. Президент кабінету Векерле виголосив промову, в котрій жалував ся, що політична ситуация висунула на перше місце справу банкову, заки палата виповнила задачі, до яких зобовязала ся супротив короны. Міністер справ внутрішних ґр. Андраши заявив, що положенє дуже небезпечне з причини, що цісар есть в противности до більшости парляменту. Проба утвореня нової більшости була би в теперішних услівях не безпечна. Бесідник уважав би розвязанє парляменту перед ухваленем виборчої реформи за похибку. Треба би отже забезпечити парляментови дальшу діяльність на підставі може якої нової проґрами. Вкінци дякував за дотеперішну підпору і висказав надію, що може прийде до згоди.

Вже три дни минає від побіди молодотурків в Константинополи, а мимо того не рішене ще питанє, що стане ся з султаном. О єго судьбі доходять до Европи вісти скупі, неясні і суперечні. Можна лиш здогадувати ся, що молодотурки не хотять ставити всего на одну карту і що — видко — ведуть ся переговори. Султан бо показав ся політиком хитрим, похопив ся скоро в положеню і перекинув ся рішучо на сторону молодотурків. Вивісив білу хоругов на своїй палаті, воякам не позволив стріляти на солуньскі войска, позволив їх розоружити, згодив ся на придане собі сторожі з солуньских войск і зложив желаня комендантови побідних войск. Супротив того всього молодотурки не мають доказу на зраду султана, а що до того султан есть зверхником ісляму і на зложенє его з престола треба й згоди шейк-уль-ісляма, то молодотурки вагують ся допустити ся насильства. На всякий спосіб з вістий, які надходять, видко, що коли султан лишить ся на престолї, то єго власть буде дуже обмежена. В Константинополи заведено стан облоги і турецкий парлямент затвердив єго. Парлямент ухвалив вчера перенести ся назад до Константинополя. Посли окружені войсковою сторожию прибули вчера до столиці. Населенє витало їх з одушевленем.

інтересувати ся в міру того, як житє їх зачинає спокійнїйше минати.

Ґресі просила полковника, щоби він їй прирік, що не скаже нічого Вальтерови о тім, що она підозрївала єго о двоженьство. — Може бути, що колись, коли постаріємо ся, я сама єму то скажу а тепер нехай не знає, що я сумнївала ся о єго любови — просила она. Та й не потребуємо додавати, що полковник вислухав єї просьби.

Вальтер під доглядом своєї молодої жінки небавком подужав, а що дім полковника був дуже просторий то син і невістка могли в нїм легко примістити ся. Та й для Гопа урядже но дві комнати а він приходив і перебував там, коли єму захотїло ся; єго завсігди дуже радо принимали. Але що єму минуло було ледви сорок кілька літ, то він не міг довго всидїти дома, щоби нічого не робити. Він звертав на себе увагу людий і зачав щораз більше дорабляти ся, підчас коли молоді працювали на ґрунтї. Яко властитель великої копальнї міг він випробувати свої винаходи, яко член многих товариств наукових і сотрудник технічних часописий здобув собі Гоп небавком славу. При великих публичних підприємствах питали єго завсїгди о раду а тепер уважають єго за велике сьвітило науки в єго вітчинї. Єго улюбленим полем діяльности то електрика і уживанє природних сил до осьвітлюваня міст. Він виступає против кождого, хто має яку ріку, а не старає ся при єї помочи виробляти електрику і заводити собі електричне сьвітло або уживати єї до виконуваня якоїсь роботи. Ба він іде ще дальше. Він уважає за сьмішне сумнївати ся о тім, що наука буде колись в силї тоті тисячі міліонів тон морскої води, котрі що дня два рази з кождим приплывом піднимають ся на двайцять один стіп високо, зужиткувати для людий і зробити їх пожиточними. Та й в товариских кругах есть Гоп дуже любленим чоловіком і забавляє нераз своїх гостий тим, що грає на скрипці, підчас коли єго донька вигравае на фортепянї.

Бартлї зовсім посивів, волосе на голові і бороді білї у него як молоко; займає ся плеканем садовини і цьвітів та не знає більше нічого як свій сад та цьвітник а вираз єго лиця зовсім змінив ся. Виглядає на доброго чоловіка але при тім видко на нїм і слїди якогось ослабленя. Прості люди з охрестности називають єго „дурнуватим", але то було би за сильно сказано, бо хоч у него і не зовсім ясно в голові, то все-таки він читає дуже пильно книжки садівничі і огородничі, пакує садовину у великі бочки, висилає до міста і записує все до книжки, а при тім помагає єму пані Істон, котра вернула до свого давного пана.

Ґресі якийсь час не хотїла й на очи єго видїти. Она може з тих жіночих натур, котрі не можуть того забути, коли хтось над ними збиткує ся, бо він таки збиткував ся тодї над нею, коли она бігла свому батькови на поміч. А може мала й якусь иншу причину — хто єї знає. То лиш певна річ, що она через кілька місяців не навідувала ся до Бартлїя. Але коли єї батько остаточно намовив єї до того, то гнїв єї щез, коли побачила, як бідному старому на вид єї покотили ся сльози з очий і з якою радостию він єї повитав. Він повів єї відтак до теплївнї, показував їй там свої цьвіти, про котрі казав, що то єго „дїти", а она тепер пізнала, як той чоловік єї колись любив, коли в нїм перемагала добра людска природа.

Персі Фіцрой мав старшу сестру, перед котрою звірив ся про свої відносини до Юлії Кліффорд. Она випитала єго про все докладно а відтак сказала єму, що був би хиба дурний, коли би тратив надію. Юлія певно не була би замахнула ся на него, як би була постановила рішучо з ним розлучити ся.

— Буду старати ся помирити вас обоє — сказала она.

— Ду-уже до обре! — відповів він — боме ені вже не стає ко онце епту.

І обоє уложили відтак плян. Панна Фіцрой перенесла ся до дому свого брата і вела єму господарство. Она запрошувала до себе молоді дївчата а особливо одну красавицю з бруневим волосем, котру Юлія називала „тота груба", молоденьку кругленьку панночку з дрібонькими ручками і ніжками, котра всїм впадала в очи, хоч справдї була трохи за груба.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 27-го цьвітня 1909.

— Затвердженє вибору. Є. В. Цїсар затвердив вибір емерит. радника Двору і посесора в Писарівцї, Ігнатия Корженьовского на презеса ради повітової в Бережанах.

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував в статї Дирекциї поліциї у Львові концепістів поліциї Ник. Квасневского і Бронисл. Лукомского комісарями поліциї а практиканта концептового Ром. Кзятковского концепістом поліциї; переніс комісаря поліциї дра Тад. Хмелярского з Ярослава до Тернополя, а концепіста поліциї Дениса Бігуна зі Львова до Ярослава.

— Влом до уряду почтового. З Княгинич доносять: Невислїджені доси злочинцї вибивши в ночи перед кількома днями діру в мурованій стїнї добули ся до тутешного уряду почтового, де порозбивали замки при столиках і перешукали всї сховки. Мимо того крім розмірно малої суми і торбинки на гроші не вкрали більше нїчого, бо каса знаходила ся в иншім місци а злочинців мабуть хтось наполохав.

— Дрібні вісти. Є. Е. Впр. Митрополит ґр. Шептицкий виїхав на цїлий тиждень до Лаврова. — Філїя Руского тов. педагогічного в Надвірній заводить у себе підготовляючий курс до середних шкіл. Наука розпічне ся з днем 10 мая с. р. Зголошувати ся треба до п. Осипа Чубатого.— Засуджений Мончаловский надумав ся вже і приняв визначену єму кару. — Занятий при копаню в школї лїсовій при ул. Зabликевича робітник викопав вчера в городї тоїже школи 7 людских лобин і инші кости. Після орeченя комісиї було колись в тім місци кладовище. Викопані кости закопано назад в тім місци і тепер небіжчики чейже будуть мати вічний упокій. — На школу Бірнбавма вкрадено з помешканя при ул. Нецїлїї ч. 4 з куфра значну скількість ґардероби вартости 400 К.

— Або дай, або видру! Тої засади держить ся жебрак Теодор Паленїцкий з Вивник, котрий, як кажуть, був давнїйше механїком. Стрітивши на ул. Рускій якогось сьвященика, старав ся звернути на себе увагу всїлякими жебрацкими способами, а коли то не помагало, розлючений крикнув: Popie, dawaj centa! і підніс палицю, щоби єго вдарити. Застрашений такою напастию сьвященик завізвав помочи поліцияна, котрий арештував напастливого жебрака і відставив на інспекцию поліциї.

— Фальшівник банкнотів. У Відни арештовано 23-лїтного медика Володислава Гошека і єго любку, трафікантку, панну Курп, доньку померлого шефа секциї в міністерстві скарбу. Причиною арештованя було, що Гошек як показало ся, підробляв 50-коронові банкноти, а Курцівна пускала їх в курс в своїй трафіцї. Доси сконфіскованo на почтї два знаменито підроблені банкноти а у Гошека забрано третий лише що сьвіжо викінчений. Фальшівник признав ся, що пустив в курс ще два банкноти або разом підробив 5 штук. Поліция підозріває, що Гошек пустив в курс більше штук і що як свого часу засуджений на довголїтну вязницю фальшівник банкнотів Шапіра — наміряв оперувати головно в Галичинї, де фальшовані банкноти можна ще найлекше в курс пускати. У Гошека знайдено також підроблені 10-сотикові марки почтові і прилади до виробляваня монет. Стверджено також що підроблені марки були дуже докладно зроблені. Гошек був дуже здібним медиком і поздавав вже іспити з відзначенем.

— Загальні збори „Товариства взаїмної помочи дяків" перемиской епархії відбудуть ся в Перемишли дня 25 мая 1909 р. (т. є. ві второк перед Зеленими сьвятами) в таким порядком днєвним: 1) о годині 8 поминальне Богослуженє за померших членів товариства. 2) О годині 9 отворенє зборів (в школї дяківского інститута): а) вибір предсїдателя і двох секретарів на час зборів, б) звіт уступаючого видїлу, в) вибір контрольної комісиї і нового видїлу, г) зміна статутів товариства, д) внесеня членів.

— Дефравдант а льотерия. Перед львівским судом присяжних закінчила ся вчера розправа Емануїла Вайсмана, бувшого директора „Кредитового союза", основаного у Львові

бл. п. Піпесом-Поратиньским. Трибунал признав єго виноватим злочину спроневіреня і засудив на один рік тяжкої вязниці, обостреної постом що місяця і зворот зліквідованому товариству 88.325 кор. а з пятьох инших приватних пошкодованих признано зворот лиш лікареви др. Ашкеназому 28.273 К, а другому 9.700 К; прочих відослано на дорогу права. Против засудженого вела ся розправа о спроневірене 230.000 К.

Вельми характеристичну ролю в сім процесі відограла льотерия і длятого на сю справу годить ся особливо звернути увагу. Підчас розправи оповідав Вайсманн, що нещасте єго розпочало ся в 1882 р., коли мусів заплатити вексель своєї сестри на 600 кор. і коли яко одинокий, добре ситуований член родини мусів за свою сестру, властительку склепу з блаватними товарами платити чинш за склеп, за помешкане і давати їй ще на удержане дому. Гроший тих не видавав із своєї платні, лиш не хотячи, щоби єго жінка о тім знала, що з власних гроший удержує сестру, позичив значну суму на лихварский процент а сума тота дійшла за кілька літ до 5000 кор.

В тім часї, коли був у великих клопотах материяльних, довідав ся, що хтось виграв на льотериї терно на нумери 8, 18, 63; поставив отже в надії, що єму пощастить ся, насамперед 2 кор., котрі розуміє ся програв. Від тої пори почав ставити на льотерию що дня і то щораз більші суми. Той безнастанний брак гроший, котрі пожирали довги і льотерия, змусили єго до того, що спроневірив повірені єму др. Ашкеназом 65.000 К. Що то не вийшло зараз на верх, то лиш длятого, що платив Ашкеназому совістно що року 10% від тої суми т. є. 6.500 К аж до цьвітня 1908 р. І хто знає, чи не був би якось видобув ся, коли би не тота льотерия. Ставки росли, ставив раз враз, бо мав надію, що одною виграною покриє все. В послїдних кількох роках ставив 1.500 кор. нараз а в трох послідних роках програв загалом 54.000 кор.

В льотериях не мав щастя, бо кілько разів грав на Львів, вийшли числа на Прагу. Грав взагалі на Львів, Лїнц, Берно і Відень. Ставив також нумери померших, коли єму щось приснило ся. Ставив н. пр. 18, 7 і 20 та погадав собі: 18 а 7 єсть 25, отже треба ставити і 25 отже ставив ще 18, 7, 25. Тимчасом вийшли 18, 7, 23. Поставив другий раз: 18, 7, 23, 7 і 25 а не вийшло ані одно число...

Се хиба один доказ більше, до чого доводить гра на льотериї і як може нищити она людий. Тож не дивниця, коли трибунал при вимірі кари для засудженого признав єму полекшу зі взгляду на то, що він признав ся до вини, що внаслідок пристрастної гри на льотериї воля єго була ослабла.

— **Артист-висїлець в цирку.** Вішане в Росиї увійшло вже до того степеня в моду, що оно служить за забаву для тих кругів російскої суспільности, для котрих „водочка", гра в карти, штука крадення і т. п. инші штуки не представляють вже віякої розривки. Тож не диво, що сей найновійший прояв російскої культури визискують навіть циркові артисти і для марного гроша а для забавленя російскої публики — вішають ся публично. Ту штуку показував в Петербурзї в цирку Чінізеллі'го акробат Сляма, котрий повісившись в бані цирку, спускав ся як висїлець поміж публику в партері. При тій штуці хотів він також показати публиці, що єго карк може видержати. Сими днями однак штука єму якось не удала ся і о волос що він таки не повісив ся направду. Сляма виліз під баню і в очах цікавої публики заложив собі зашморок на шию і — повісив ся. Дальша штука вимагала того, щоби висїлець спустив ся відтак в партер між публику.

Сляма зачав спускати ся, аж нараз щось стало ся і він повис таки направду, посинів і почав судорожно кидати собою, як справдешний висїлець, котрий не уміє добре повісити ся. Публика зразу гадала, що артист лиш так дуже природно показує „штуку", але й зараз переконала ся, що то не жарти. Шнур висїльця десь був зачепив ся а зашморок на шиї зачав тимчасом під тягаром тіла стягати ся. Серед публики зробив ся крик, кілька дам зімлїло, мужчини зачали кричати. Принесено чимскорше драбину, пожарники розтягли полотно ратункове і висїльця артиста відтяли. Цілий посинілий і вже непритомний впав він на полотно а лїкарям з великим трудом удало ся привести єго до житя. Тимчасом публика не дала ся зовсім відстрашити такою пригодою і бавила ся дальше, придивляла ся в найліпшім гуморі штукам дресованих свинок клявна Дурова. Стан Слями має бути дуже небезпечний, але хоч і подужає, то ледви чи вже зможе знову вішати ся.

Телеґрами.

Відень 27 цьвітня. На нинїшнім засіданю палати послів, коли явили ся члени кабінету, зачали чеські радикали кликати: „Проч з Бінертом! Проч з Гертльом!" а християньско-социяльні посли почали демонстративно плескати в долоні. Президент згадав відтак про помершого пос. Кафтана і подав до відомости повідомлене поліції о арештованю послів Вучля і Давида підчас стрейкових демонстраций. — Пос. Пернесторфер поставив внесок, щоби то повідомлене передати комісиї конституцийній а не комісиї для ненарушимости посольскої. Серед бурливого протесту социялїстів відкинено то внесене.

Константинополь 26 цьвітня. „Osm. Lloyd" доносить, що збори народні затвердили стан облоги. — Австро-угорский і німецкий аташе войсковий ґратулювали начальному командантови турецкої армії, Магмутови Шефкетови славного переведеня операций і скорого заведеня порядку як також строгої дисциплїни у войску.

Константинополь 27 цьвітня. Цїсарскі вояки піддали ся войскам македоньским. Страти по обох сторонах виносять 300—400 людий.

Константинополь 27 цьвітня. Вчера в полудне скінчено обсаджуване Їлдіза 4 баталїонами в силї около 2000 людий. По полудни розпочало ся усуване султаньского войска. Вояки обезчистили і зрабили кількох евнухів і ад'ютантів. Уміщено їх в міністерстві війни.

Константинополь 27 цьвітня. Вчерашний спільний похорон 80 вояків і трох офіцирів був імпонуючою манїфестациєю против султана. В похороні взяло участь кількасот офіцирів. Малий горбок, де поховано тих вояків, названо „горою свободи". Духовному, котрий відмавляв молитви, перервали присутві, бо ужив вислову „армія цїсарска". Він мусів той уступ повторити і сказати „армія оттоманьска". Перервано єму другий раз, коли робив алюзию до магометаньскої суспільности. Відтак майор Енвер-бей і богато инших офіцирів виголосили похоронні бесїди. Офіцири кликали: Проч з султаном! Усуньте султана! До вечера буде усунений. Кажуть, що усунене султана наступить по нинїшнім засїданю народних зборів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посцішні поїзди; нічні поїзди означені звіздков (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, **12·40.**
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, **2·00, 9·10*.**
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·48,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20, 10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35, 11·08, 2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, **4·00, 10·45*.**
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: **4·00.**
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{7}$): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї)

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).